Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Beck, Johan Vilhelm

Titel: BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1871-02-06)

Citation: Beck, Johan Vilhelm: ”BREV TIL: Clausen, Johannes Carl Emil FRA: Beck, Johan Vilhelm (1871-02-06)”, i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 216. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000134.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Vilh. Becks Svar.
Ørum Præstegaard 6. Februar 1871.

Hvor er Du dog en morsom kjær Ven, at skrive paa et Brev til mig fra 13. til 30. Januar! Dog det er maaske den rette Maade til at faae skrevet velbetænkte Ord; og det er dit Brev til mig; jeg har læst det med stor Glæde, ikke fordi jeg synes om alt det, Du skriver, især hvad Du skriver om Muligheden af, at jeg kunde være »Loth«; thi Du kan da begribe, at min velbekjendte Beskedenhed nøder mig til at være »Abraham« og lade Grundtvigianerne være bosatte paa den frugtbare Folkeligheds Slette ved Sodoma. Men det var vel nu Alvor, Du vilde høre fra mig, jeg skal da gjøre Vold paa mig selv og sætte Lystigheden i Krogen et Øjeblik, medens jeg i fuld Alvor meddeler min kjæreste Ven nogle Strøtanker over, hvad Du skrev.

For det Første har Du fuldstændig Ret i, at Du har s. 217søgt at stille Dig i et fredeligt Forhold til Gr. efter den Stilling, hvori Du er blevet sat i Ryslinge; et andet Forhold vilde bringe Død eller Vinter, et Liv, som kun bestod i den gjensidige Modsætning til hverandre, altsaa et negativt Liv, som er mindre end Liv. Men en hel anden Sag er, at Du har ment at kunne arbejde sammen med Gr. paa kirkelige Enemærker, — det skal Du naturligvis have fuld Frihed til, naar Du føler, at Hjertet driver Dig dertil. Men at jeg ikke kan troe derpaa eller gjøre det samme, vil Du ogsaa kalde naturligt efter de mange Formaninger, jeg i sin Tid modtog af Dig til at lade det Forsøg fare, og navnlig efter den Erfaring, jeg har gjort i dette Stykke. Man vilde dengang have med mig at gjøre (»Beck er rigtignok en anderledes Mand end denne Clausen«), saalænge til man saae, at »Beck kommer ikke«; nu vil man have med Dig at gjøre, fordi man Landet rundt fuldt og fast troer, at Du er Gr. eller i Begreb med at blive det; dersom Du lod dit Brev til mig trykke og offentliggjøre, saa var Du ogsaa færdig. Men løb Du nu frit Linen ud, som jeg har maattet løbe den ud, da jeg ikke vilde troe, hvad Du sagde til mig. Det er i dette som i alt, hvad der angaaer aandelige Sager: kun Erfaringen kan overbevise os.

Dernæst: At Du ikke har faaet mig med i dine forskjellige Bestræbelser, er baade Ja og Nej. Du er for hurtig for mig i mange Stykker; Du blev for hurtig færdig for mig med at pløje nyt Land, — det tør jeg ikke forlade. — Du var mig for hurtig med at indføre en ny Drift i det oppløjede Land; jeg troer ikke, at det er stærkt nok til at kunne bære den nye Drift. Jeg er langsom og kan derfor saa godt føle med de Langsomme og tøve efter dem. »Tøv lidt« er jydsk, men ikke fynsk; det har vel ogsaa lidt Indflydelse paa os To. Imidlertid s. 218har jeg jo med en lille Modifikation billiget din Tanke om Kirkemøder, men der maae Hjælp og mange Kræfter til, og jeg staaer med Hensyn til Arbejdet jo meget ene, medens mange ere Venner og sige: arbejd kun! men tage kun lidt Haand i med. — Amerikasagen kjender Du mine Betænkeligheder med paa Grund af min Aftale med Müller-Eggen," havde vi bare faaet talt sammen derom, før der toges fat. — Ydre Mission: Du veed, jeg deler fuldt din Anskuelse om, at det Gamle duer ikke; Du fik Bülows og min Samstemning i Ørum, at vi vilde være med; jeg anmeldte din Pjece [1)] helt samstemmende; men Du gik alene og fik os ikke med: jeg tilbød mig i Næstved [2)], men det blev heller ikke til noget; og saa kom Kasinomødet [3)], og det er Du vist selv ikke glad ved; jeg synes, for mit Hjerte var det Hele en tung Ting for Guds Børn. Jeg mener, Du har forløftet Dig paa den Sten, saa at den sank tilbage i det gamle Hul, hvor den nu ligger rolig og fredlyst af Velværdighederne [4)], fordi Du ikke i Tide fik dine bedste Venners Hjælp. Dette skal paa ingen Maade være en Bebrejdelse, men kun mine Tanker, som Du har bedre ved at faae direkte fra mig end igjennem Jeansson. Jeg har intet at lade Dig høre; jeg har selv forløftet mig saa ofte paa andre Stene, som jeg ikke kunde vælte om, og havde glemt at faae Venners Hjælp til. Min Anmeldelse af Blædels Tale [5)] maae dog være Dig nok som fuld og aaben Vedkjendelse af, paa hvilken Side jeg s. 219staaer; at jeg ikke kan med Løventhai, vil Du jo nok lade mig have Frihed i; jeg kan det nu ikke, mit Hjerte krymper sig derved. At Du har seet mig »stor« overfor Pauline og »lille« overfor Birkedal, er jo godt, saa bliver jeg altsaa hverken saa lille, at Du vil oversee mig, eller saa stor, at Du bliver fortrydelig derved, men din gamle Ven, lille af Naturen, stor ved vor Herres Naade, af samme Størrelse som Vennen i Ryslinge, saa at vi hverken behøve at see ned paa eller op til hinanden, men kunne se hinanden lige ind i Øjnene, vi to gamle Venner.

Din trofaste Ven
Vilh. Beck.